

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ A ASEZĂMINTELOR CULTURALE

NUMĂRUL 33 (1129) ANUL 72 SERIA II ● JOI 14 AUGUST 1969 ● 8 pag. 25 de bani

CONGRESUL AL X-LEA A ALES CA SECRETAR GENERAL AL P. C. R. PE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

Dați-mi voie ca în numele Comitetului Central ales de Congresul al X-lea să mulțumesc tuturor delegaților pentru încrederea ce ne-a fost acordată și să vă asigur, pe dumneavoastră, întregul partid, că noul Comitet Central va acționa cu toată hotărârea și fermitatea pentru îndeplinirea sarcinilor de mare răspundere ce i-au fost încredințate de Congres.

(Din cuvântarea de încheiere a Congresului rostită de tovarășul Nicolae Ceaușescu).

Într-o atmosferă de puternic entuziasm și într-o deplină unanimitate, în spiritul propunerii făcute de toate conferințele organizațiilor județene de partid, de toate organizațiile partidului, însușindu-și concluziile adoptate de toate secțiunile Congresului, exprimând voința fierbinte a tuturor comunistilor și a întregului popor, Congresul a ales în înalta funcție de secretar general al Partidului Comunist Român pe tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, fiul cel mai iubit al poporului român.

Lava clipelor istorice

Un August fierbinte. Fierbinte ca o inimă de om bîntuită de cele mai înalte idealuri umane. După șapte zile de nobilă frământare pentru destinele țării, destinele României socialiste, lucrările Congresului X al Partidului Comunist Român s-au încheiat. Acest înalt forum, după ce a făcut un bilanț cuprinzător al activității desfășurate de comunistii români, de muncitori, țărani și intelectuali, de toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, pentru edificarea socialismului pe pămîntul patriei noastre și-a ales statul major destinat să navigheze cu toate pinzele sus pe vreme bună și pe vreme de furtună, înălțînd mereu steagul fericirii omului. Congresul X a ales în înalta funcție de secretar general al Partidului Comunist Român pe tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, fiul cel mai iubit al poporului român.

Cite veacuri au trecut de la Decebal magnificul! Manifestul lumii noi s-a transmis din generație în generație purtîndu-l atîția bărbați cu minți deștepte, inimi mari. Slova lui ardea ca focul, lumina ca soarele prin noaptea de cărbune milenară. — 23 August 1944. O eră nouă. Partidul Comunist Român, purtătorul de soare al viitorului nostru, a statornicit temelgia progresului fascinant în această țară. Iată

cuvinte de foc și de bilanț rostit de tovarășul Nicolae Ceaușescu, la încheierea Congresului:

„Putem spune că Congresul nostru, ținut cu puține zile înainte de cea de-a 25-a aniversare a eliberării patriei de sub jugul fascist, constituie o incununare deosebit de expresivă a marilor succese obținute de poporul român, sub conducerea partidului comunist, în lupta pentru transformarea revoluționară a societății noastre și lichidarea pentru totdeauna a claselor exploatoare, pentru triumful socialismului în România”.

Viitorul României înscris în programul Partidului Comunist Român înseamnă și mai mult soare pe Calea Victoriei, victoria victoriilor noastre. Și mai mult soare în teii și florile de lingă Palatul Republicii. Și mai mult soare în salba de hidrocentrale de pe toate apele de argint ale țării. Și mai mult soare în grîul de cînt, în porumbul de nobilă altitudine. Și mai mult soare în floarea-soarelui cu pălăria de aur cît cupola E.R.E.N. 1969. Și mai mult soare în „Ce-ți doresc eu ție dulce Românie” pentru împlinirea tuturor viselor acelor care s-au jertfit de la începuturi pînă azi, pentru a ne afla într-o fericire în Anul XXV al eliberării noastre.

de ION BĂNUȚĂ

ȘEDINȚA PLENARĂ A COMITETULUI CENTRAL AL P. C. R.

Comitetul Central al Partidului Comunist Român ales de cel de-al X-lea Congres s-a întrunit în prima ședință plenară la sediul Comitetului Central marți la amiază.

Lucrările plenarei au fost conduse de tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretar general al Partidului Comunist Român.

La deschiderea ședinței, tovarășul Nicolae Ceaușescu a propus să fie aleasă o comisie care să facă propuneri privind componența Comitetului Executiv, a Prezidiului Permanent și a Secretariatului Comitetului Central.

În unanimitate plenara a ales Comisia formată din tovarășii **Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Paul Niculescu-Mizil,**

Virgil Trofin, Chivu Stoica, Constantin Pîrvulescu, Alexandru Sencovici.

După deliberările comisiei, tovarășul Nicolae Ceaușescu a suspus spre aprobare plenarei propunerea ca din Comitetul Executiv să facă parte 21 membri și 11 supleanți, din Prezidiul Permanent 9 membri, iar Secretariatul să fie format din 7 membri.

Puse la vot, aceste propuneri au fost adoptate în unanimitate. Au fost supuse apoi votului propunerile nominale prezentate de Comisie pentru Comitetul Executiv, Prezidiul Permanent și Secretariatul C. C. al P.C.R.

Toate propunerile au fost votate în unanimitate. Au fost aleși tovarășii :

Membrii Comitetului Executiv al C. C. al P. C. R.

NICOLAE CEAUȘESCU
Ion Gheorghe Maurer
Maxim Berghianu
Emil Bodnaraș
Florian Dănălache
Constantin Drăgan
Emil Drăgănescu
Janos Fazekas

Petre Lupu
Manea Mănescu
Paul Niculescu-Mizil
Gheorghe Pană
Dumitru Petrescu
Dumitru Popescu
Gheorghe Rădulescu
Leonte Răutu
Gheorghe Stoica
Virgil Trofin
Ilie Verdeț
Vasile Vilcu
Ștefan Voitec

Membrii Prezidiului Permanent

NICOLAE CEAUȘESCU
Ion Gheorghe Maurer
Emil Bodnaraș
Paul Niculescu-Mizil
Gheorghe Pană
Dumitru Petrescu
Gheorghe Rădulescu
Virgil Trofin
Ilie Verdeț

Secretariatul Comitetului Central

NICOLAE CEAUȘESCU
secretar general al partidului
Mihai Gere
Paul Niculescu-Mizil
Gheorghe Pană
Vasile Patilineț
Dumitru Popescu
Virgil Trofin
secretari al C.C.

Membrii supleanți ai Comitetului Executiv

Iosif Banc
Petre Blajovici
Miu Dobrescu
Aurel Duca

Mihai Gere
Ion Iliescu
Ion Ioniță
Carol Kiraly
Vasile Patilineț
Dumitru Popa
Ion Stănescu

Plenara a desemnat, de asemenea, Colegiul Central de Partid în următoarea componență : tovarășii **MIHAI DALEA**, președinte, **Simion Bughici**, vicepreședinte ; **Dumitru Ivanovici, Ion Gluvcov, Andrei Cervencovici, Ștefan Duduman, Gheorghe Ionescu, Ion Medrea, Alexandru Sencovici**, membri.

În aceeași zi a avut loc ședința de constituire a Comisiei Centrale de Revizie. Președinte a fost ales tovarășul **CHIVU STOICA**, iar vicepreședinte tovarășul **EMIL POPA**.

Intr-o investigație sociologică făcută prin anul 1938 și care urmărea cu ce se indeletnicesc țărani dintr-un sat din județul Vilcea ajunși în București se arată că aproape toți sînt gâzari, precupeți și cotigari. La un interval atît de lung în timp încercăm un sondaj asemănător, pătrunzînd în „lumea” unui bloc de pe Șoseaua Mihai Bravu din București, care poartă numele de V. La prima vedere clădirea nu se remarcă cu nimic deosebit de cele din jur. Dimpotrivă este destul de mică; nu are decît 44 de apartamente, iar ca arhitectură este o copie a încă cinci surate, așezate la rînd. În acest bloc locuiesc 160 de oameni.

Fără pretenția de a face un studiu asupra regrupărilor sociale și influența lor asupra destinelor umane, prima observație care se impune la o cercetare sumară este originea socială a celor chestionați. Aflăm astfel că mai bine de 75 la sută dintre locatarii-părinți, sînt copii de țărani.

S-a produs o transformare fundamentală în ocupația acelor care au plecat de la sat. Fiii de țărani din blocul amintit veniți din mai toate părțile țării sînt acum ingi-

AGENDĂ SOCIOLOGICĂ

DESTINE

neri, tehnicieni, muncitori, profesori, ofițeri.

Chiar pe parcursul a numai 5-6 ani de cînd s-a produs această regrupare socială (adică stabilirea cu locuința în clădirea amintită) s-au semnalat serioase schimbări de profesie determinate de continuul proces de instruire; numărul lucrătorilor fără calificare s-a redus extrem de mult în favoarea celor cu nivel de tehnicitate ridicat. Este vorba de locatarii care, fără a fi scoși din producție, au urmat sau urmează școli de cultură generală, tehnice

și institute de învățămînt superior fără frecvență.

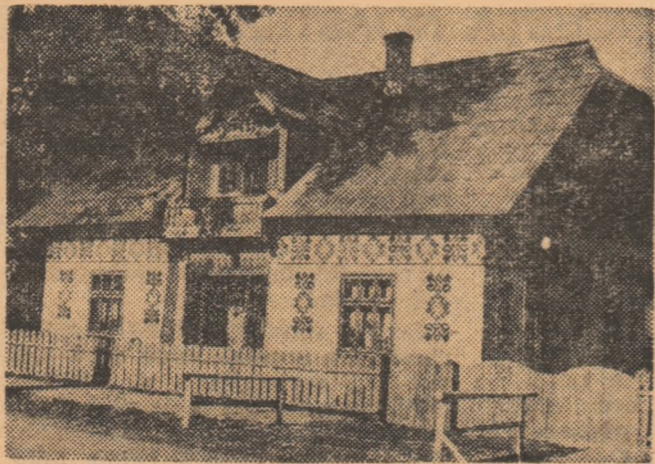
Dar în imobilul despre care vorbim fenomenul tipic este preocuparea sporită a familiilor pentru instruirea copiilor. Intregul tineret învață, se pregătește pentru viitor. Anul acesta blocul dă și „prima promoție” de ingineri. Se constată astfel că unul din factorii cei mai importanți care influențează destinele umane este gradul de instruire. Iată o familie: tatăl și mama — proveniți de la sat lucrează într-un sector de deservire a populației fără o calificare rezultată din urmarea unei școli. Cei doi copii sînt studenți la Politehnică. Se reduce astfel treptat influența pe care o exercită asupra copiilor originea socială și gradul de instruire a părinților.

Ne-am referit doar la cîteva probleme care au fost ocazionate de cunoașterea mai indeaproape a vieții dintr-un bloc. Se înțelege că asemenea elemente determinate de regrupările sociale și influența lor asupra destinelor umane sînt specifice și altor imobile.

TUDOR
BĂRAN DELAGORJ

SCORNICEȘTI LA VREMEA SISTEMATIZĂRII

Inscriindu-se în prevederile Conferinței naționale privind sistematizarea localităților rurale, zilele trecute, a fost elaborată schița de sistematizare a comunei Scornicești, cea mai mare comună din județul Olt. Mai întîi, o scurtă prezentare a localității respective. În Scornicești sînt înglobate 14 sate care numără 10 000 locuitori. Casele în care ei locuiesc sînt așezate, de obicei, pe artera principală și orientate în toate direcțiile. În comună există 4 cooperative agricole care au în proprietate 16 000 hectare de teren. Ca ramuri principale, ele au dezvoltat cultura cerealelor, legumicultura și pomicultura. Unitățile agricole respective sînt deservite de o stațiune de mașini și tractoare, construită recent în localitate. În satul de centru, Scornicești, s-a amenajat în ultimii ani un complex de sere însumînd 16 hectare. Trei lacuri de acumulare, cu o suprafață de peste 40 hectare, asigură irigarea unor însemnate suprafețe.

Viață nouă în casă nouă

Iată și perspectiva! Cele 4 cooperative vor continua să dezvolte legumicultura, viticultura și zootehnia. De aici, necesitatea înființării concentrate a unor unități de valorificare a produselor agroalimentare. Se prevede, între altele: amenajarea unui centru de vinificație cu distilărie, care urmează să prelucereze producția a circa 2 000 hectare de vie, o fabrică de mezeluri, care va prelucra produsele din zootehnie și, în special, carnea ce va fi furnizată de un mare combinat de creșterea porcilor în capacitate de 20 000 capete. În vederea asigurării materialului necesar acestor construcții, se vor ridica două fabrici de cărămidă, fiecare din ele avînd o capacitate de 4 milioane bucăți pe an. Macheta de sistematizare prevede amplasarea grupată a unităților amintite creîndu-se astfel la Scornicești o zonă industrială, care va permite creșterea gradului de ocupare a forței de muncă. Se vor amenaja încă două lacuri de acumulare, care împreună cu cele trei vor asigura irigarea a 10 000 hectare, ele devenind în același timp și o bază piscicolă cu valoare mare turistică.

Centrul civic reliefat în machetă, însumează, pe lîngă obiectivele existente — căminul cultural, complexul de deservire, magazinul universal, școlile, clădirea P.T.R. — o gamă largă de construcții care vor contura un puternic centru administrativ, cultural și social. De o parte și de alta a arterelor principale sînt fixate clădirea consiliului popular, casa de oaspeți, un nou liceu și un teatru de vară ce va avea o capacitate de 1 000 de locuri. Un modern cinematograf cu 400 de locuri și o sală de sport completează tabloul viitor al edificiilor culturale.

Macheta prevede, de asemenea, un nou complex de deservire, o piață și o hală alimentară, cofetărie, braserie, o cantină, un internat, casa de naștere, creșe, grădinițe. În satul de centru, Scornicești, sînt prevăzute a se ridica șapte tipuri de blocuri și vile care valorifică superior caracteristicile arhitecturale ale caselor țărănești. Blocurile vor avea 2 și 3 nivele, iar vilele sînt prevăzute cu mici grădini, dînd astfel posibilitatea operatorilor să aibă lîngă casă o mică parte a loturilor personale.

Alte cîteva centre civice, de asemenea dotate cu toate utilitățile generale, au fost stabilite în satele mai mari ale comunei, urmărindu-se prin aceasta concentrarea populației și redarea unor însemnate terenuri agriculturii.

Într-un stadiu avansat se află schițele de sistematizare și ale altor comune din județul Olt, cum sînt: Potcoava, Vitomirești, Iancu Jianu, Radomirești, Piatra-Olt etc. Ca și cea de la Scornicești, aceste schițe urmăresc obținerea unei densități mult sporite pe unitatea de suprafață, valorificarea comorilor arhitecturale locale.

GH. CÎRSTEA

Sînt un doctor de țară tînr. Dar am avut timp să aflu că e de-ajuns să-ți iubești profesia, oamenii care ți-au încredințat sănătatea pentru a te integra fizic și sufletește trăirii unui sat.

Eu văd satul din uliță, din fereastra dispensarului, îl văd în chipul oamenilor care pătrund la dispensar și-mi povestesc viața, al mamelor care-și aduc aici copiii deși-i știu sănătoși, dar pentru a se asigura încă odată, fiindcă ei sînt în viață, tubesc și cred că au nenumărate motive s-o facă.

Vorbînd de viața mea aș confunda-o în timp cu acest sfert de secol care a trecut fiindcă înaintea lui 23 August eram încă un copil și tot ceea ce determinant s-a petrecut după aceea a fost sub semnul deplinei libertăți și demnități umane.

Știu din relatările colegilor

Intelectualul la țară

mai vîrstnici cît de precară era înainte poziția intelectualului la țară fiindcă ei aveau de ținut piept neștiinței dublate de inerție și deopotrivă aroganței capilor comunei, zbiri și ignoranți. Nu am cunoscut toate acestea dar îmi închipui cît de greu trebuie să fi fost.

Eu am cunoscut satul cu agricultură științifică, cu o concepție modernă de gospodărire, cu un elan civic ce poate ridica în cîteva luni un liceu de toată frumusețea, pen-

tru copiii localnicilor, cum s-a întîmplat de fapt.

E satul în care săteanul de rînd are un cuvînt de spus.

În Bolintin sînt drumuri asfaltate, magazine, unități de deservire, frizerie, cofetărie, și adevărul că unul din dezideratele orînduirii noastre socialiste este acela de a aduce satul tot mai aproape de condițiile orașului mi se pare aici strălucit subliniat.

Și ca să revin la vocabularul medicului, trăiesc de ani de zile într-un sat unde media de viață a trecut de 65 de ani, unde mortalitatea infantilă e la granița lui zero.

N-am cunoscut doftoroaiele, vrăjile și leacurile magice. N-am cunoscut jignirea care poate fi adusă științei. Am deschis ochii pe o lume nouă și sînt mîndră de ea.

TEODORA POPA
medic, comuna Bolintinul Vale

Chemînd viitorul...

„ROMÂNIA 1969”

EXPOZIȚIA REALIZĂRILOR ECONOMIEI NAȚIONALE

Consacrată împlinirii unui sfert de veac de la eliberarea patriei, Expoziția Realizărilor Economiei Naționale și-a deschis porțile. Evenimentul a avut loc duminică dimineața în fața a mii și mii de cetățeni ai Capitalei veniți să întâmpine pe conducătorii de partid și de stat în frunte cu cel mai iubit fiu al poporului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Emoționanta manifestare a dragostei față de partid, față de conducătorii poporului, a demonstrat încă o dată mindria și totodată recunoștința întregului nostru popor pentru marile realizări obținute în acești ani, încrederea și hotărârea de a merge hotărât pe drumul progresului și civilizației, pe drumul socialismului și comunismului.

Expoziția ce ocupă peste 7 hectare teren, înfățișează în chipul cel mai grăitor cu putință rezultatele remarcabile obținute de poporul român în toate sectoarele de activitate. Progresul tehnic și științific depășește de departe tot ce ne putem închipui, ulmind, prin tot ce se află expus, pe mii de vizitatori. Consemnăm o nouă și admirabilă victorie, mărturie a înțelepciunii cu care admirabilul nostru popor este condus de către partid. Consemnăm dinamismul economiei naționale, realizarea consecventă a industrializării socialiste, dezvoltarea intensă și complexă a agriculturii, sporirea productivității muncii. Peste 60 000 de exponate, graficele, hărțile, panourile și fotografiile ne dau imaginea de azi și de mâine a României socialiste.

Timp de peste cinci ore tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer și ceilalți conducători de partid și de stat, delegații de peste hotare invitați la Congresul Partidului, șefii misiunilor diplomatice acreditați la București, ziariști din țară și de peste hotare au admirat produsele create de mîntea și brațele unui popor stăpîn pe soarta sa, făuritor și suveran al roadelor muncii sale.

La sectorul rezervat siderurgiei aflăm că producția de fontă a anului 1938 se realizează în numai 14 zile. Reține atenția faptul că în 1975 producția de oțel a țării va ajunge la 10—10,5 milioane tone, iar cea de laminat la 7,2—7,5 milioane tone. Impresionează numărul, diversitatea și nivelul de realizare tehnică a exponatelor industriei constructoare de mașini, renumele și aprecierea de care produsele ei se bucură în peste 60 de țări ale lumii: Strungul Carusel de 3 200 mm produs de F.M.U.A. din București, mașinile de alezat și frezat AF—85 și AF—100, de înaltă precizie, cu comandă program, strungul automatizat S.N.A.—500 cu comandă program pe bandă de magnetofon și altele.

Chimia își va spori producția în viitorul cincinal în medie cu 13—14 la sută anual. Exportăm produse chimice în peste 80 de țări. Sint pre-

zente la Expoziție produse ale modelurilor combinate de la Brazi, Rîmnicu-Vilcea, de la Pitești și complexul industrial petrochimic Borzești etc. Fibre chimice, îngrășăminte, exponate ale industriei de celuloză și hirtie vorbesc în graiul lor de marea dezvoltare pe care chimia a cunoscut-o în ultimii ani. E cit se poate de semnificativ faptul că producția industriei chimice a anului 1938 a fost realizată anul trecut în numai șapte zile.

Salba hidrocentralelor, termocentralelor este ilustrată sugestiv prin echipamente moderne din sistemul energetic național culminând cu lucrările sistemului hidroenergetic de la Porțile de Fier — realizat în cooperare cu R. S. F. Iugoslavia, care au ridicat România în rîndul țărilor avansate din punct de vedere al producției de energie electrică.

Pavilionul Institutului de fizică atomică, sectorul transporturilor și telecomunicațiilor, cu modernele locomotive electrice „Diesel-electrice” și „Diesel-hidraulice”, cu vagoanele elegante de călători și de marfă demonstrează sugestiv realizările obținute în aceste sectoare. În octombrie 1966, la Colibași s-a înfipt în pământ primul pilon pentru construcția uzinei de autoturisme. Astăzi, pe șoselele țării ateargă mii de mașini ce poartă simbolul nume de „Dacia 1100”.

O impresie deosebită produce creațiile de utilaj agricol. Reține atenția tractoarele cunoscute de altfel în circa 50 de țări unde sint exportate. U-650, U-651, S-650, pe șenile, ca și cele mai tinere, tractoarele V-400 și L-400, combina autopropulsată românească realizată de uzinele „Semănătoarea” produc o profundă impresie. Alături de alte mașini și utilaje, de machetele înfățișînd marile complexe zootehnice, sisteme de irigații, aceste exponate ilustrează pe deplin dinamismul agriculturii noastre socialiste, lucru dovedit și prin producția globală agricolă care la sfîrșitul anului 1968 a fost de circa 2,2 ori mai mare decît în 1950.

Privim uriașa hartă a țării. Pavilionele și platourile cu exponate. Ascultăm aprecierile delegaților de peste hotare, emoționante cuvinte de laudă la adresa politicii Partidului Comunist Român, la adresa harnicului nostru popor. Ascultăm și sintem mindri de a fi martori și părtași la marea operă începută și continuată cu consecvență de către partid — construirea socialismului în România. „Vă felicit, este o expoziție frumoasă, bine organizată. Ea arată tuturor că douăzeci și cinci de ani în România s-a muncit” a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu la despărțire. Aplauze nesfîrșite, urale și ovații au însoțit pe conducătorii de partid și de stat. Mii de vizitatori dovedesc din nou încrederea și adevărata fierbinte față de partid, față de tovarășul Nicolae Ceaușescu, dragostea și prețuirea de care se bucură din partea întregului popor.

Lasar
de tip
L 6
10000—1

FOLCLORUL ÎN ACTUALITATE

În scopul cunoașterii mai adînci a rolului pe care creația artistică a poporului și cu precădere a folclorului îl joacă în variatele aspecte ale vieții contemporane, redacția revistei „Albina”, prin redactorul ei Barutu T. Argezi, a inițiat în acest sens o anchetă în rîndul oamenilor de artă, știință și cultură.

Astăzi, răspunde întrebării noastre muzicologul și criticul de artă George Sărcea, cunoscut compozitor și tîlmăcitor al valorilor muzicale românești.

★

REDACȚIA: Ce datorează muzica modernă folclorului tradițional?

GEORGE SĂRCEA: De peste un secol și jumătate, așadar din epoca preromantică și romantică, literatura, muzica, pictura s-au hrănit pretutindeni din comoara folclorului popular. Artiștilor creatori le-a plăcut să saute în poezia populară, în cîntecul popular, în jocurile și zugrăvelile populare chipul mai adine al omului și al năzuințelor sale spre frumos.

Folclorul a fost, pentru activitatea multora dintre marii creatori, un imbold continuu. De la clasicii și romanticii vienezi, cîntecul și dansul popular au pătruns în muzica simfonică, de cameră și de operă. Rușii, cehii, norvegienii, finlandezii, ungurii, spaniolii s-au afirmat în cultura muzicală mondială prin școli naționale de compoziție, care au folosit și au prelucrat memoria artistică vie a popoarelor lor. Operele create de compozitorii din aceste școli naționale dăinuie prin vigoa-

rea, prospețimea și originalitatea lor. Ele evocă și sugerează locurile, timpurile, simțirea unor oameni vii, apropiați de simțirea și înțelegerea oamenilor din lumea întreagă.

Acest lucru explică și larga răspîndire a jazzului, artă făurită în acest secol de muzicienii de culoare din Statele Unite ale Americii. Jazzul s-a născut din folclorul populației negre, din cîntecele ei de muncă, de petrecere și rituale. Dragostea de viață, sentimentul de solidaritate între oameni se exprimă în jazz cu o putere fără seamăn.

Muzica modernă a suferit înrîuriri multiple ale folclorului popoarelor. Oricît ar fi de evoluată tehnica utilizată de compozitori, oricîte înnoiri ar aduna ei din cele patru vînturi ale lumii, ritmurile moderne exprimă totuși formele originare, autentice ale dansului popular. Ca să nu mai vorbim de tot ceea ce

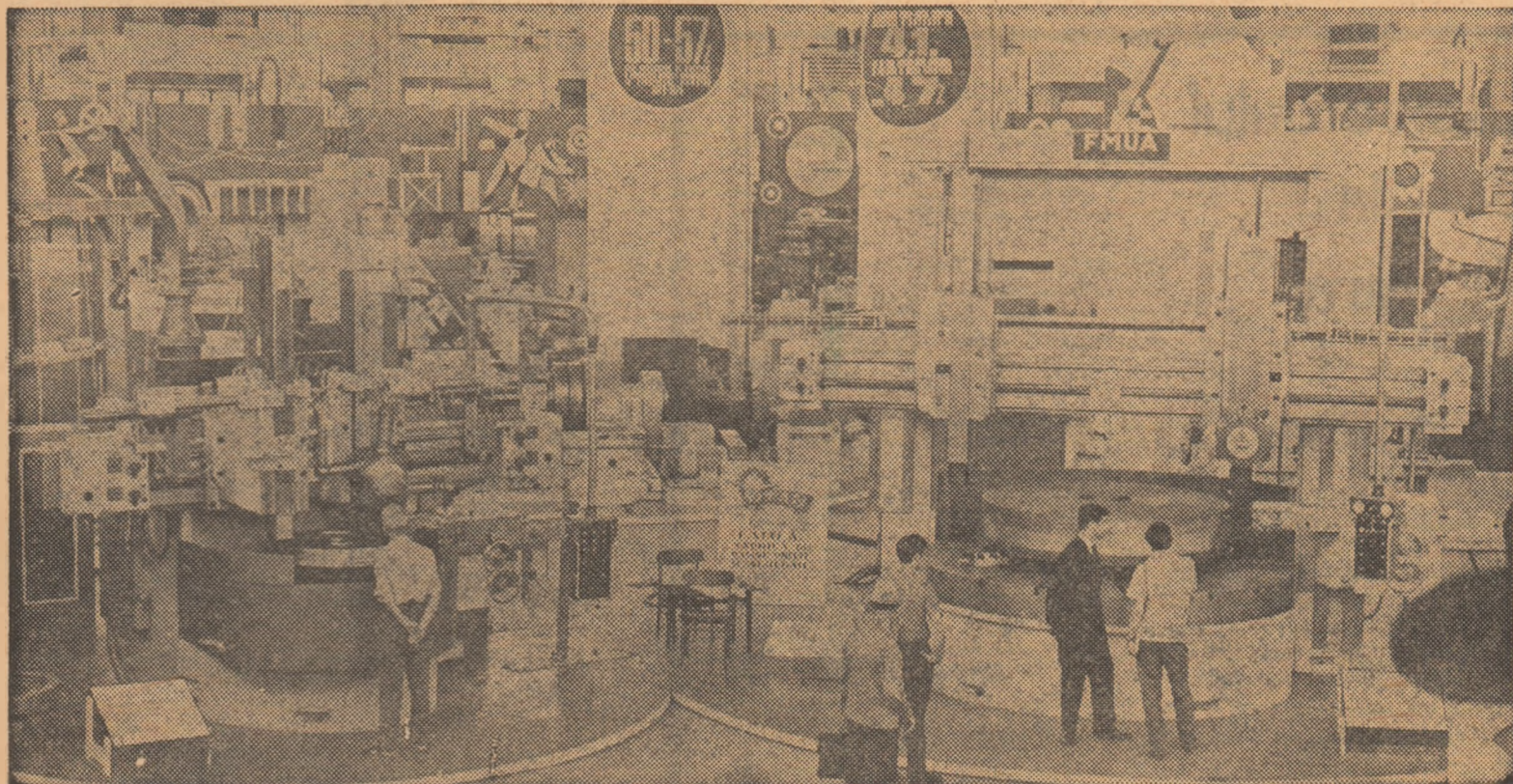
ANCHETA NOASTRĂ

orchestra modernă a împrumutat, ca fel de a utiliza instrumentele, din folclorul muzical. Oare folosirea pe scară tot mai largă a instrumentelor ritmice — de percuție, introducerea multor instrumente de origină și uz popular nu demonstrează influența pe care folclorul a exercitat-o asupra artei culte?

Școala românească de compoziție și muzica noastră nouă s-au înfiripat din cunoașterea și îndrăgirea, de către artiști, a cîntecului și jocului popular. De la Gavriil Musicescu, D. G. Kiriac, George Dima, Tiberiu Brediceanu sau George Enescu, Mihail Jora, Sabin Drăgoi, Paul Constantinescu, Dimitrie Cuclin, Marțian Negrea, Dinu Lipatti, Rogalski, Zeno Vancea, Ion Chirescu, la Gheorghe și Ion Dumitrescu, Nicolae Brînzeu, N. Buicliu, Tudor Ciortea, Liviu Comes, Doru Popovici, Adrian Rațiu, Sigismund Toduță și mulți tineri creatori din noua generație, muzica pe care au scris-o provoacă în ascultătorii o vibrație particulară, datorită temelor, ritmurilor, spiritului folcloric. În care ne descoperim și ne recunoaștem. Lumea de idei și simțiri a artei se exprimă în opera lor pe măsura sufletului românesc, în stilul pămîntului nostru.

Compozitorii români au adus astfel un sunet nou și specific în marea de muzică a lumii. Pentru a realiza acest sunet al nostru, ei au preluat din folclor modurile, armoniile, vioiciunea și varietatea ritmurilor, recitativul de baladă, lirismul doinei, spiritul acela propriu care răsfrînge ceva din felul nostru de a fi și de a simți.

Pentru ca muzica modernă să poată vibra la tonul cel mai înalt al vieții ea trebuie să cunoască arta și simțirea poporului, legile actelor creatoare de artă ale folclorului.

Standul Fabricii de mașini unelte și agregate București

O sută șaptezeci și cinci de minute... la Găiești

Departa gîndul de-a înlocui spada cuvîntului cu Geo Bogza. (Mai mult, rîndurile de față s-ar voi, implicit, o cupă tînără de lumină închinată celui care a ridicat pentru prima oară reportajul la condiția lui literară). O întîmplare la fel de „neprevăzută”, însă, l-a pus și pe semnatarul acestor rînduri într-o situație similară, aceea de a debarca într-un orășel care nu avea mai înainte nici un motiv de-a se considera pe piedestalul unei cote superioare „eroicului” Mizil.

Nu fusesem niciodată la Găiești, și la gîndul că o fac acum, mă încercau emoțiile pe care le bănuiam eu a le fi avut și Bogza în urmă cu 30 de ani și, atunci cînd m-am decis să întrerup trenul, mă și vedeam reporterul frenetic în căutarea senzaționalului. Am coborît din tren la ora 10 Așadar, Mizil!... pardon, Găiești! 1 Iulie 1969. E o zi de vară nestatornică, și caldă și rece, cu cerul ros pe margine de nori în derivă. Rămîn pînă după amiază, la ora 14 și 55 de minute.

In fine, Găiești!...

În cele ce urmează voi relata, la întîmplare, cîteva secvențe din filmul celor două ore și 36 de minute, cît m-am socotit locuitor al acestui oraș

„Așadar Mizil”.

Sînt singurul care cobor în Găiești la această oră întîrziată a dimineții (navetiștii, aveam să aflu, folosesc personalul de 6,25) dar împiegatul, în cele cîteva secunde pe care le are la dispoziție, încează un adevărat ritual cu paleta indicatoare. Poate pentru că trenul este accelerat. Peronul nu-i mare, și pare și mai mic acum, singur, în strîmtoarea dintre două vînturi, venite opus, dintr-o parte și alta a cîmpiei.

Mă pregăteam să întîlnesc trăsuri, cărora pe-aici li se mai spune și birje. În spatele gării însă, cîteva autobuze — să tot fi fost cinci, șase, și altele urmau să mai vină — trase lîngă tăblițe cu nume domoale, de sate de cîmpie. Trei taxatori, cu tolbele bălăbănite pe șold, dirijează o mulțime de oameni, în timp ce șoferii, tineri, claxonează nerăbdători: — Mai repede, bre, nea Gogule, că iar întîrziem la cap de linie și dăm de dracu' cu controlul. — De, neică, nu-l caut eu cu luminarea.

Pentru prima oară, numele orașului este pomenit într-un document de pe vremea lui Radu cel Mare cînd, în 1498, „satul Găiești se închină minăstirii Rîncăcioului”. Mai tîrziu, la 7 iunie 1727, în Cartea a douăzeci și patru de boieri pentru a hotărîni moșia minăstirii Cobla, din fostul județ Vlașca, aflăm și semnătura unui Mihail Ott Găiești. Localitatea mai păstrează, apoi, amintirea unor foste reședințe de plasă. Secolele, însă, dincolo de catifeaua uzată a acestor efemere faime, n-au adus schimbări mai de doamne-ajută în vîrsta orașului.

Nu mai aștept autobuzul de centru — de regulă aglomerat în orașelele care n-au avut așa ceva altădată; ciudat, aceiași oameni care străbăteau metri întregi cu pasul, astăzi iau autobuzul și pentru o stație — și o pornesc la dreapta, pe jos, spre inima orașului.

Grăbesc pasul. Undeva, în stînga, disting conturul unei clădiri mari, moderne. Întreb. Casa de cultură, mi se răspunde.

„Uzina, motorul, cabluri (...) De patru luni, toată lumea arde gazul”...

La Găiești, gazul a fost folosit pînă mult mai tîrziu. Omul primăriei care aprindea felinarele putea fi întîlnit nostalgic, seară de seară, de-a lungul

străzilor, pînă tîrziu, spre vremile noastre. Abia în 1946, Găieștiul reușește să aibă uzină electrică proprie.

Dar dintotdeauna Găieștiul s-a lăudat cu lumină. Neavînd electrică, a tînut să compenseze lipsa prin lumină de carte. Și i-a dat în decursul anilor titlaturi din cele mai alese: de la prima școală primară din 1850, la gimnaziu teoretic, școala de fete, institut, școală de gospodărie casnică etc. Ce se întîmpla, mai apoi, cu soarta acestor antete, nu se mai interesa nimeni. Dintr-o statistică a anului 1938, an de apogeu și pentru Mizilul primarilor de-atunci, în clasa a VI-a a școlii primare din Găiești învățau opt elevi, iar într-a VII-a șapte. Numărul total al elevilor era la acea dată 916, revenindu-le 16 învățători și profesori. Astăzi, la numai un sfert de veac de la anul de cotitură fundamentală și definitivă în viața Găieștiului, ca și în a țării, pe băncile școlilor din oraș culeg adevărata lumină a

REPORTAJ LITERAR

înțelepciunii peste 2 000 de elevi, ajutați de 170 de cadre didactice. Alți 762 de băieți și fete, posedînd buletin de identitate de Găiești, urmează diferite forme ale învățămîntului superior.

- „Revista asta se vinde?”
- Două bucăți.
- Și ziarul ăsta?
- Cinci, șase.”

La fel ar fi răspuns, sînt sigur și depozitarul din Găieștiul anului 1938. Pentru că și aici, ca și dincolo măreșele ziare și asociații culturale locale — Spiritul nou, Spre mai bine, Revista Sabarului etc. — se ocupau tot de serbări filantropice și baluri de toamnă. Iar deasupra tuturor trona, intelectual, pe punghuța lui cu bani umezi, Statul negustorilor.

La poștă aflu că în oraș există 2 614 abonamente, în afară de ce se vinde la chioșcuri. Mai aflu că biblioteca numără 15 600 de volume și peste 2 000 de cititori și că librăria vinde anual peste 70 000 de cărți. Există, de asemenea, formații de cor, teatru, dansuri, brigăzi științifice; în 1 036 de case știrile pătrund prin radio. Între timp, s-a mărit și numărul locuitorilor: de la șase mii în 1938, la 10 000 în prezent.

Rețin cifrele, curate și expresive, cu gestul cu care rotunjeam prima literă a alfabetului în clasa I.

Marin Avrănescu, secretarul consiliului popular orașenesc, este un bărbat în floarea vîrstei, bine legat, brunet, ușor nervos. De fel e din împrejurimi, dar trăiește în Găiești din 1940 și a fost un martor sensibil la schimbările tuturor acestor ani. Redau exact povestirea lui despre oraș: „Îl știu de mai demult, că m-aducea tata aici, la bilci. Din 1940, însă, cînd cu cutremurul acela, de-a dărîmat școala primară, n-am mai părăsit orașul. Mi-l amintesc ca azi, era o comună ceva mai răsărită, regimentul 68 și primăria fiind cele mai mari clădiri. Socialismul a însemnat pentru oraș începutul unei vieți pe care greu o mai putea bănuși după aproape 500 de ani de hibernare. Sigur, noutățile au început să apară treptat, cojoacele fiind aruncate pe rînd. Chiar și acum orașul e c-o mină vîrîtă într-o mincă de suman tradițional și cu alta într-un costum nou, modern. Clădirile regimentului 68 și ale

fostei primării au rămas pitlice pe lîngă blocurile noi cu patru etaje. Pînă la sfîrșitul anului, numărul apartamentelor construite de stat va fi de 530 (în 1970 cifra va urca la 3 000). Între timp, au apărut și 210 locuințe personale. Ce mai, deși am fost martor la toate, de la trecerea de la opinci la pantofi, dacă e să dau o raită prin oraș, și-mi amintesc cum era atunci cînd am venit prima oară aici, încep să nu-l mai recunosc, așa de mult s-a schimbat!”

Încerc cu ajutorul tovarășului Victor Moșteanu, secretarul comitetului orașenesc de partid, prefigurarea hărții de viitor a orașului. S-o luăm, e de părere dînsul, cu prezentul, și să ne oprim, semnificativ, numai la industrie, domeniu inexistent înainte. Așadar ar fi vorba, mai întîi, de investițiile alocate revitalizării orașului: aproape un miliard. Un miliard de lei pentru ca în arterele sclerozate de sute de ani ale orașului să pulseze sîngele ozonat al contemporaneității. Un miliard de lei pentru zece mii de surisuri limpezi de viață. Tradus în termeni economici, miliardul se numește: Uzina de piese de schimb, într-un fel unică în țară, intrată parțial în funcțiune cu șase luni înainte de termen ce în scurtă vreme va lucra cu toată capacitatea; Fabrica de frigidere, aflată în etapa lucrărilor de construcții-montaj, urmînd ca din 1970 să livreze anual 200 000 de frigidere; Întreprinderea de prefabricate, începută și ea tot din 1968 și prevăzută a fi inaugurată tot în 1970. Trei puncte de sprijin, așadar, trei lumini vii, permanente, în constelația orașului.

Pe platforma industrială (15 hectare de economie modernă) vor lucra în 1969—1970 peste 4 000 de muncitori cu calificare înaltă. Desigur, unii din ei descînd din alte zone industriale ale patriei, calificați deja, obișnuiți cu strungul ori pupitrul de comandă. Cea mai mare parte însă sînt recruți din acest oraș de faimă agrară, din satele împrejmuitoare. Patru sute de astfel de tineri au fost trimiși în școli de calificare. O clasă de strungari s-a și prezentat la posturile de muncă. Se află în această dinamică a mișcării, în această nouă compoziție, un sensibil spor de calitate umană, dorință și manifest al timpului nostru socialist.

„Minutul 174. Rezumat”. Am stat în Găiești două ore și 55 de minute, timp în care am încercat să măsoz cu imaginația și reprezentarea concretă, reală, dimensiunea unei jumătăți de mileniu. Am căutat faptele consemnate de istorie și oameni, le-am confruntat cu prezentul. În balanța cîstei și a dreptății, cei 25 de ani de viață liberă atîrnă mai grei, mai rotunzi și mai bogați, neînchipuit de bogați, decît jumătatea de mileniu.

„Trenul pornește”.

Sub soarele împuțernicit cîmpia se întinde scrisă cu holde pe cer. E iulie 1969, mă cheamă Ion Andreiță, am treizeci de ani și am vizitat pentru prima oară în viața mea Găieștiul. „Viața și lumea mi se par fantastice”...

P. S. Spre Pitești „trenul străbate ca un balaur cîmpia”, întovărășită peste tot de sonde, holde și fabrici.

ION ANDREIȚĂ

GEORGE IVAȘCU: ISTORIA LITERATURII ROMÂNE (Vol. I)

Istoria literaturii române de George Ivașcu — prima sinteză personală în acest domeniu din ultimul pîtrar de veac — constituie un însemnat eveniment editorial.

E întîia oară cînd istoria noastră literară (în acest prim volum, de la originile ei pînă în epoca „Junimii” și a marilor clasici), e privită de la altitudinea intelectuală a contemporaneității, din perspectiva unui marxist autentic care consideră literatura română, încă de la începuturile ei, ca un tot unic și organic. Se depistează, astfel, noi puncte de confluență și interferență, nebănuite înrudiri spirituale și se evidenziază puternic ideea de continuitate, de efort conștient pentru construirea unei culturi și literaturi.

Viziunea națională a autorului se conjugă, însă, cu o perspectivă europeană. El demonstrează convingător în felul acesta sincronismul culturii și literaturii române cu cultura și literatura europeană, în toate etapele dezvoltării ei, spulberînd, astfel, prejudecăți dintre cele mai nocive și reliefind dimensiunea europeană a marilor noștri creatori de valori.

Acestei viziuni naționale și perspective europene, autorul îi asociază o optică laică, antișovină și umanistă.

Conferă, însă, cărții un caracter într-adevăr contemporan folosirea adecvată a metodologiei marxiste. Utilizată consecvent, dar cu suptele, metodologia marxistă îi permite autorului să ofere o imagine adecvată a evoluției literaturii noastre în ansamblul ei, a importanței diverselor curente de idei, a rolului fiecărui scriitor.

De remarcat, de asemenea, preocuparea, nouă în istoriografia noastră literară, de a urmări, într-un capitol final, evoluția ideii de literatură însăși de-a lungul secolelor, ideologia literară ca atare, spiritul sistematic și critic în care e concepută bibliografia. De asemenea, iconografia bogată, prezentînd prin ea însăși un interes deosebit, fiindcă oferă o imagine a evoluției civilizației românești.

Eveniment editorial remarcabil, Istoria literaturii române de George Ivașcu constituie o sinteză care, prin ea însăși, dovedește puterea creatoare a poporului român.

EUGEN LUCA

ALBINA 15

GHIFA HANȚĂ — Sovele: Tapinari (teracotă)

Mașinile se nasc și în laborator (Uzina craioveană Electroputere)

Constantin I. Parhon

Cu 60 de ani în urmă a apărut în țara noastră o lucrare științifică intitulată „Secrețiile interne”. Era primul tratat de endocrinologie din lume, și aparținea unui tânăr învățat român — Constantin I. Parhon.

Născut la 28 octombrie 1874, în Cimpulung-Muscel, dintr-o familie de învățători, C.I. Parhon și-a desăvârșit studiile la Facultatea de medicină din București, pe care a terminat-o, în mod strălucit, în 1897.

În 1912 este numit profesor de clinică neuropsihiatrică la Facultatea de medicină din Iași și director al Spitalului de boli psihice de la Socola din aceeași localitate. Activitatea științifică și didactică remarcabilă, desfășurată în acei ani, l-a făcut cunoscut în rindurile oamenilor de știință din țară și de peste hotare. Pentru meritele sale, în 1928 este ales membru al Academiei Române. După 30 de ani de activitate la Iași, în 1933 vine la București ca titular al catedrei de endocrinologie, înființată la Facultatea de medicină.

Creator al școlii românești de endocrinologie și unul dintre fondatorii pe plan internațional al acestei discipline, C.I. Parhon a fost nu numai un remarcabil om de știință, ci și un luptător înflăcărat pentru binele poporului din mijlocul căruia s-a ridicat. Încă din tinerețe a luat contact cu mișcarea muncitorească, iar în 1921 a devenit membru al P.C.R. Slujind cu devotament și abnegație cauza nobilă a celor ce muncesc, C.I. Parhon a militat tot timpul pentru traducerea în viață a liniei politice a partidului, împotriva cercurilor reacționare și a fascismului din țara noastră.

Patriot înflăcărat, C.I. Parhon a fost animat, în același timp, de idealurile nobile ale internaționalismului socialist, desfășurând o vie activitate pentru prietenia poporului român cu poporul sovietic. El este unul din fondatorii, în 1934, al Asociației „Amicii U.R.S.S.”. În anii grei ai celui de al doilea război mondial a luptat cu hotărâre împotriva dictaturii militar-fasciste, fiind unul din semnatarii protestului profesorilor universitari împotriva guvernului lui Antonescu.

După 23 August 1944, C.I. Parhon a dus mai departe lupta pentru realizarea aspirațiilor înaintate ale clasei muncitoare, luând parte activă la desfășurarea revoluției populare. În 1946 este ales președinte al primului parlament democratic, iar după proclamarea Republicii Populare Române, la 30 decembrie 1947, este investit cu înalta funcție de președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R.

Pentru meritele sale științifice este ales în 1948 președinte de onoare al Academiei Republicii Populare Române, și a fost distins cu înaltul titlu de „Erou al Muncii Socialiste” și cu alte numeroase titluri, ordine și medalii ale Republicii Socialiste România. A fost membru al mai multor academii și societăți științifice de peste hotare, președinte de onoare al Consiliului General A.R.L.U.S., al Academiei de Științe Medicale din țara noastră și a fost distins și cu numeroase ordine și medalii ale altor state, printre care și cu „Ordinul Lenin” al U.R.S.S.

Principalele sale opere științifice sînt: „Manual de endocrinologie” (3 volume, 1945-1949), „Bătrînețea și tratamentul ei” (1948), „Biologia vîrstelor” (1951), „Opere alese” (5 volume, 1954-1962).

Stîns din viață la 9 august 1969, în urma unei boli îndelungate, Constantin I. Parhon rămîne veșnic viu în inima și conștiința poporului nostru.

S. LAZAR

REALIZARI ALE ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII ROMÂNEȘTI

O descoperire arheologică

Săpături efectuate încă din 1962 lângă localitatea Căscioarele din sudul Cîmpiei Dunării au scos la iveală, în ultima vreme, descoperiri de o deosebită valoare. Una dintre clădirile ale căror resturi se află la 4-5 m în pămînt a relevat o încăpere cu pereți pictați în interior pe toată suprafața lor cu motive liniar-geometrice de o culoare alb-gălbui pe un fond roșu lustruit. În aceeași încăpere s-a mai găsit, răsturnată și sfărîmată, o coloană de lut înaltă de circa doi metri, cu secțiune elipsoidală, pictată cu motive geometrice, deosebite ca desen de cele de pe pereți. Corelate cu alte descoperiri de obiecte în același loc, pictura pereților și coloana i-a condus pe specialiști la concluzia că respectiva clădire, departe de a fi a unei mari familii, este o clădire de cult. Importanța acestei descoperiri este cu atât mai mare cu cît în sudul Europei nu se cunosc pînă în prezent, pentru epoca neoliticului, clădiri dedicate cultului. Istoricii cred că este vorba de un sanctuar destinat probabil cultului coloanei — cult larg răspîndit în Orient. S-a presupus că acest cult a pătruns pînă pe teritoriile României de azi, dar, deși încăperi pictate s-au descoperit atît în Bulgaria, cît și în unele regiuni românești, este pentru prima dată cînd se găsește și o coloană în sprijinul acestei ipoteze. Clădirea are o vîrstă — determinată cu carbon-14 — de circa 6000 de ani.

ULEIURI SPECIALE

Procedeu propus de un colectiv de specialiști de la Institutul de cercetări pentru prelucrarea șteiului din Ploiești realizează rafinarea catalitică cu hidrogen a uleiurilor mediu, greu și rezidual, îmbunătățind unele caracteristici ale acestora cum sînt culoarea, conținutul în cocs și sulf și stabilitatea de oxidare. Răndamentul în produs finit crește de la 95-97 la sută, în rafinarea clasică, la 98,5-99 la sută după actualul procedeu. Rafinarea catalitică elimină compușii nedorți prin conversie. Hidrogenul utilizat în cadrul procesului poate proveni de la reformarea catalitică, de la piroliză sau de la hidrogenarea fracțiilor petroliere sau de la cracarea metanului. Originalul procedeu a fost brevetat în Iran, Republica Arabă Unită, Siria, India și R. F. a Germaniei.

Universitatea populară „Nicolae Iorga”

Cea de a doua ediție a Universității populare de vară „Nicolae Iorga” de la Vălenii de Munte își desfășoară activitatea în anul aniversării unui sfert de veac de la Eliberare, sub semnul hotărîrilor istorice ale celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român. Universitatea populară de vară „Nicolae Iorga” de la Vălenii de Munte, integrată organic în acțiunea sistematică și continuă de răspîndire a culturii și științei desfășurată de celelalte universități populare, răspunde astfel unui nobil deziderat al socialismului — continuarea înălțare spirituală a poporului nostru.

În dorința de a pune la curent pe cititorii săi, revista „Albina” va publica în numărul viitor, o suită de articole și interviuri despre însemnătatea acestui for de cultură.

CE SĂ CITIM HAIUCIE ȘI HAIUCI

În colecția „Orizonturi” care apare la Editura enciclopedică română o nouă lucrare se găsește prezentă în vitrinele librăriilor **Haiducie și haiduci**.

Autorul, S.I. Gârleanu, (spre deosebire de alți scriitori care au tratat acest subiect pur romanțat) prezintă fenomenul haiduciei și pe haiduci în lumina adevărului științific reconstituit pe baza documentelor istorice.

Chipurile unor haiduci vestiți, care s-au bucurat de o mare faimă în popor ca:

Iancu Jianu, Tunsu Haiducu, Pinteza Haiducul și alții, sînt prezentate de autor cu o deosebită dragoste, menționînd puternica lor legătură cu poporul care-i îndrăgea și îi sprijinea în lupta lor împotriva împăraților. Scrierile sînt interesante și interesante cu multe momente de „suspens”, avînd, de asemenea, și numeroase ilustrații, lucrarea se va bucura de o largă audiență din partea publicului cititor din țara noastră.

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

Aerofagia

În mod normal în stomac se află în permanență o cantitate de aer, introdusă fie prin înghițire, fie prin aspirație. Cînd această cantitate depășește limita normală, apar o serie de tulburări.

Înghițirea aerului este un act fiziologic, firesc, existent în decursul întregii vieți. De aceea e bine ca după ce copilul a supt la sân sau la biberon, în care timp a înghițit aer mai mult sau mai puțin, mama să nu-l culce imediat ci să-l țină cîteva timp în poziție verticală. În felul acesta se dă posibilitatea copilului de a elimina din stomac surplusul de aer, evitîndu-se astfel vărsătura după supt.

Aerofagia la adulți se produce în timpul alimentației sau în timpul vorbirii. Dacă în mod normal înghițirea unei cantități de aer nu produce nici o tulburare, sînt însă persoane care introduc în stomac o cantitate mult mai mare de aer, pe care nu pot să o evacueze și din această cauză suferă de: balonări mari abdominale, de obicei după prînz, cu senzația de presiune în abdomen, cu jenă la respirație (uneori chiar sufocare) și totodată cu apăsare pe inimă sau palpitație. Pe bolnav îl doare uneori în capul pieptului. Deseori se întînesc bolnavi de aerofagie care pot să aibă dilatații mari ale stomacului.

Cauzele care pot produce aerofagia sînt multiple. Astfel, în timpul mesei unii oameni introduc în stomac aer mai mult datorită obiceiului de a sorbi din lingură, sau din cană, precum și de a mânca lacom (clefăind).

De asemenea, saliva se înghițe involuntar în mod continuu, chiar și în somn. Iată deci un fel destul de des de aerofagie întîlnit mai ales la fumători, după cum și la bolnavii de rinofaringite cronice (aceștia nu pot respira pe nas), sau la bolnavii care au inflamația gingiilor (care înghit, de asemenea, multă salivă). Unele boli ale esofagului produc aerofagie mare. Persoanele cu tulburări ale mușchiului diafragm (care separă abdomenul de cavitatea toracică) pot să sufere de aerofagie, nu prin înghițire ci prin aspirație.

În legătură cu cantitatea de aer care se adună în stomac sînt tulburările respiratorii, cardiace sau intestinale, pe care le poate provoca aerofagia.

Bolnavul de inimă (mai ales cel cu anghină pectorală) suferă mult din cauza aerofagiei.

Pentru prevenirea aerofagiei se recomandă ca în timpul mesei să se evite înghițirea aerului prin sorbit sau mîncatul lacom. Fumătorii care înghit aer mai mult decît normal trebuie să se lase de fumat. Tratamentul gingivitelor și al difteritelor boli digestive, tratamentul rinitelor cronice care-l obligă pe om să doarmă cu gura deschisă este un mijloc de reducere a aerofagiei.

Medicul poate să recomande în unele cazuri bolnavilor și medicamente, ca tratament sau pentru prevenirea aerofagiei.

Iese la lumină „aurul negru”

Dr. EUGEN ȘERBĂNESCU

ALBINA 6

UN FECIOR CARE NU MINTE

Acum vreo treizeci și ceva de ani, când s-a născut Ionică, tatăl său a sărit în sus de bucurie. Maică-sa sărea și ea în sus, dar nu de bucurie, de durere. „Așa vin pe lume copiii buni, în chinuri și dureri“, se autoringhia dînsa. Și gema înfundat și pentru că mama trebuia să se îndrăvească și Ionică să crească, tatăl și-a zis că n-are nevoie de amîndouă costume, destul de ponosite. Zis și făcut. A doua zi, sacoul a devenit medicamente, iar pantalonii s-au transformat în bani pentru diverse. Și uite așa pînă într-un an, din zis în zis, n-a mai avut cui zice... Numai Ionică zicea... Zicea cît era ziua de mare: „Mă-mucă, mi-e foame!“ „Tătucă, vreau bonboane“, după cîtiva ani, „Tată, vreau abecedar!“ „Mamă, vreau o haină“. „Tată, vreau pantofi“.

— Măi, Ionică, dar barem sînt pantofi frumoși? Merită să renunț eu la pachetul de „Naționale“ pentru pîngelele tale?

— Lasă, tată, cînd o să fiu eu mare și dumneata bătrîn, o să-ți cumpăr numai țigări scumpe. O să vedeți, dragii mei, o să vă țiu ca în palmă.

Apoi Ionică a plecat la oraș, a școală înaltă și a ieșit mare specialist.

— Ionică tată, glumi într-un rînd bătrînul, cînd feciorul se rătăcise. În concediu, acu vreo 20 de ani mi-ai promis o țigară scumpă.

— Ei, la bătrînețe merg și „Naționalele“, rise „Învățatul“, potrivit du-și nodul la cravată.

— Și maică-ți o broboadă de nailon

— Acum nu se mai poartă nailonul. A apărut silonul.

A apărut silonul și o dată cu silonul a apărut și Mariana. Și cum a apărut Mariana, au dispărut părinții. În răstimp, Ionică fu numit inginer agronom chiar în satul lui. Și se mută în casa părintească, întrucît era mai comod. Avea la îndemîină pe bucătăreasa-mamă.

— Dragii mei, începu Ionică. Mîine, poimîine mă însor.

— Bravo! Vino să te sărutăm, Ionică!

— Vă luați lucrșoarele și vă mutați în fundul curții în bucătăria aceea cu șindrii. Odăile din față le ocupăm noi.

— Și noi? bolborosi năucă mama.

— Noi? interveni bătrînul, noi în bucătărie. Pe vatră Ca-n armată. Și-acolo cînd treci de-o vîrstă, te trimite la vatră.

— Ionică, mamă, dar tu ești copilul nostru...

— Și pentru că sînt băiatul vostru să nu mă însor?

Și bătrînii au trecut în bucătărie. Cînd tinerii căsătoriți au ajuns acasă însoțiți de oaspeți, în cameră, pe măsută îi aștepta, într-un pahar, un buchet de albăstrele plăpînde. Alături un bilet scris tremurat: „Copiilor noștri dragi“.

Bătrînii așteptau înfrigurați în bucătărie să vină „copiii dragi!“ să-i poftescă la masă. Dar nu i-a poțtit nimeni.

— N-or fi avînd scaune destule! suspină bătrînă.

— Ori s-a gîndit că la boala mea nu e bine să ciocnesc un păharel cu ei.

...Și după două ore:

— Ori poate mai curînd să ne culcăm

— Să ne culcăm bătrînico.

Și după zece minute:

— Plîngi, bătrînico?

— De ce să plîng? Nu plîng.

— Nici eu nu plîng... Dă-mi bătista...

— Mîine du-te la oraș și să vinzi o găină.

— De ce?

— Săptămîna viitoare e ziua lui Ionică. Să-i cumpărăm cîte ceva, că tot copil a rămas, măcar că-i inginer.

— Bine zici... Bătrînico, dormi?

— Da.

— Nici eu...

— Ce-ți veni bătrînulele să fumezi acum la miezul nopții?

— Fumez o țigară scumpă.

— De unde? Ionică?

— Mi-am cumpărat-o singur. Nu zicea Ionică al nostru că la bătrînețe o să fumez numai din cele scumpe? Și nu vreau ca feciorul să spună minciuni...

I. AVIAN

CASĂ-GARAJ

Trecuse de miezul nopții și somnul iar îl ocolea pe moș Precup. Se răsuca în așternut de vreo două ori și într-un tîrziu își făcu de vorbă.

— Dormi, Profiro? I se adresă el consoartei care sfîrșia de masa focului.

Femeia mormăi ceva — mai mult în vis — și se-ntoarse pe partea cealaltă. Nu apucă să stea mult și sări din pat speriată. Un zgomot puternic, urmat de o șuierătură venea parcă de pe altă lume. Fereastra se făcu țandări și o voce necunoscută se rostogoli în noapte:

— Bună seara oameni buni!

— Ptiu! Bălute-ar sfîntul, se cruci coana Profirița. Unde ești suflete?

— Aici, pe șifonier!

— Aoleu, dă-te jos măicuțică, făcu bătrînica înspăimîntată și sări glonț la

comutatorul electric. Dă-te jos, n-auzi? Ori vrei să-mi spargi borcanele cu dulceață?

— Îmi pare rău tușică, dar jos nu mă pot da. N-am voie să părăsesc locul accidentului.

— Dar cu ce ocazie pe la noi, taică?

— Pardon bade. N-am venit cu nici o ocazie. Sînt posesorul, sau mă rog, am fost posesorul unui Fiat 850. Ala de pe prispă!

— Și cum de-a ajuns aici?

— Foarte simplu! Eu am luat-o drept și șoseaua a luat-o la stînga.

— Da' cît aveai? 80? 100?

— Aș. Aveam o litră! Șliboviță L.

Deodată, un zgomot, aidoma cu cel dinainte, îi făcu pe toți să incremească. Apoi, însoțit de un șuierat prelung, apărî cocoțat pe grînda din pod, o a doua arătare. Primul venit îl recunoscu imediat:

— Mi se pare că mata erai cu Skoda aia roșie, din urma mea?

— Ai ghicit, răspunse noul sosit!

— Auzi suflete, zise moșul, tot ești mălăluță acolo sus, nu vrei să te uiți dacă a ouat găina aia moțată, c-o aud cotcodăcînd?

— A ouat bade: a ouat două faruri de ceață.

— I-a țâ-le la băieți cite-o cafeluță... îi spuse moșul Profirei.

— Le fac maică. Da' pun o ceașcă-n plus, că mai știi, cum e casa noastră așezată la cotitura șoselei, poate mai pică vreunul...

Dar n-apucă să zică bine „pică“, și deodată se auzi un zgomot identic cu cele dinainte.

— Auzi mătușico, a și picat.

— Să nu zică cineva Precupe, că facem concurență ălora de la Loto-pronosport, cu lozuri în plic.

— Așa e. Nu mai tragem mașinile din borcan, le tragem direct de pe prispă.

DAN MIHĂESCU

Fabulă într-un laborator

Un greiere cu voce de tenor
A nimerit într-un laborator
Unde se complăceau să existe
Mai multe obiecte „realiste“.
— N-avem nevoie de cîntare!
(I-a zis o eprubetă oarecare)
Eu fac experiențe de chimie
Iar ție
Îți zbirniie prin cap o melodie.

Greierile s-a făcut că n-aude
Aceste vorbe nedrepte și crude
(Deși, fără-ndoială,
Are-o ureche foarte muzicală!)
Și, sfidînd ostentativu-auditoriu,
Și-a țiriit întregul repertoriu.

Curios! Chiar de la pauză
(Nu se știe din ce cauză!)
În întregul laborator
Experiențele ieșeau mai cu spor!

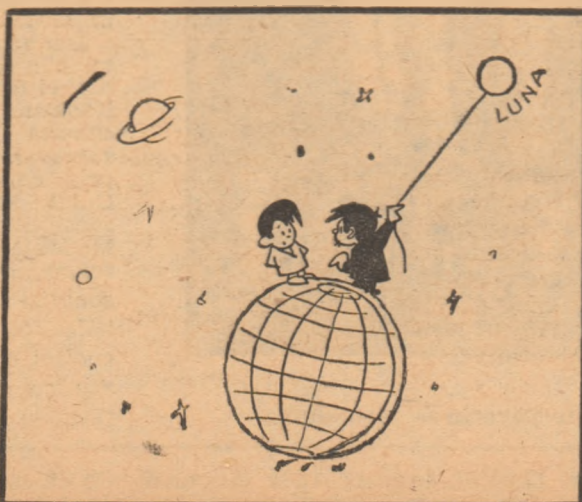
MORALA
spulberă orice temei de ceartă,
Ce s-ar ivi între știință și artă!

STELIAN FILIP

Vertical la fel.

— Tăticul meu e cosmonaut și i-am spus că vreau un balon!

UMOR STRĂIN

TRISTAN BERNARD

• Nimic nu se aseamănă mai mult cu un nevinovat decît un vinovat care nu riscă nimic.

• Nu pierzi nimic dacă ești polițicos, îi spunea cineva lui Raymond Bernard, fiul lui Tristan — Ba da, răspunse acesta, locuî în autobuz.

GEORGES COURTELINE

• Dacă ar trebui să tolerăm altora tot ceea ce ne îngăduim nouă înșine, viața ar fi insuportabilă.

• Femeile sînt atît de mincinoase încît nu poți crede nici măcar contrariul a ceea ce spun.

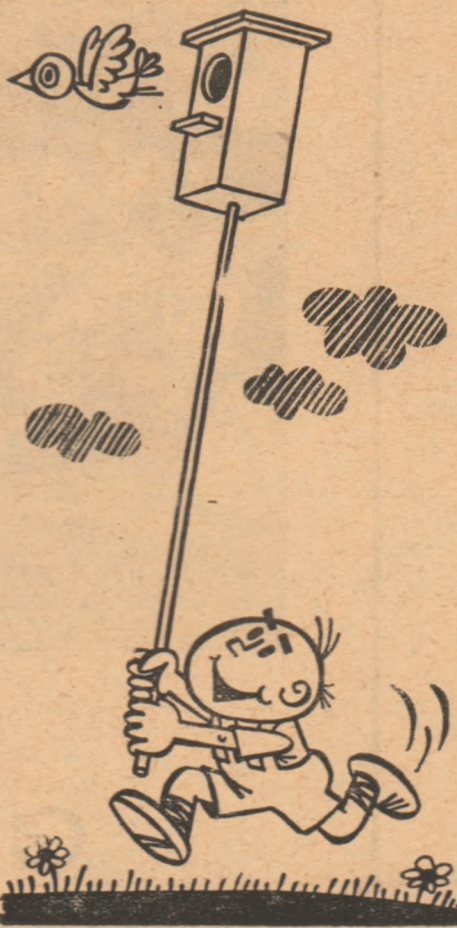
• Să treci drept idiot în ochii unui timpit este o voluptate de fin degustător.

ALPHONSE ALLAIS

• Nu amîna pe mîine ceea ce poți face poimîine.

• Shakespeare n-a existat nici o dată. Toate piesele sale au fost scrise de un necunoscut care, de altfel, se numea Shakespeare.

• Imposibil să vă spun vîrstă mea, se schimbă tot timpul.

Fără cuvinte.

SATIRĂ UMOR

Loz în plic

Din caseta cu valori a agenției P.T.T.R. aflată în sediul Consiliului popular al comunei Bistrița Birgăului, au dispărut lozuri în plic în valoare de peste 700 lei.

Pasionații jucători au tras lozul în timp ce Ilie Adam, om de serviciu la consiliul popular, a plecat acasă să-și vadă de treburi și l-a lăsat, conform unui obicei nepermis, ca înlocuitor pe fiul său Sandu în vîrstă de 15 ani.

După cercetări, „lozul cîștigător“ a fost atribuit lui Sandu și lui Ioan Tonea, un alt tînăr din comună.

Printre lozurile subtilizate, au găsit și unul pe care scria „mai trage o dată“ Dar nu vor mai avea prilejul.

E necesară o transfuzie

— Cum te cheama?
— Gheorghe Burdușan.
— Meseria?
— Asistent sanitar.
— Al nostru ești!

După această scrupuloasă verificare, Burdușan a fost angajat la spitalul din Medgidia. Lipsită de veleități birocratice, conducerea spitalului nu i-a cerut vreo diplomă ci l-a crezut pe cuvînt.

Văzînd că are mina liberă și simțîndu-se în „mînd bună“ (fiînd recidivist), Burdușan a început să facă injecții și în buzunarele bolnavilor și ale personalului medical. După 12 zile, Burdușan s-a autoinjectat cu un ser împrumutat de la personajul lui Wells și s-a transformat în... omul invizibil.

Socotim că celor care l-au angajat ar trebui să li se facă o transfuzie cu... spirit de răspundere.

În atenția părinților

Nu vă lăsați copiii să se joace fără să-i supravegheați căci se pot întîmpla evenimente ireparabile.

Petru Ioan Gabor din comuna Miloș (Bistrița) în vîrstă de un an, în timp ce părinții nu îi vegheau joaca prin grădina a luat în gură lujeri de cartoți ce fuseseră tratați cu „Detox“. Intoxicația mortală survenită, trebuie să dea de gîndit tuturor părinților.

ALBINA 17

FINALA CELUI DE - AL IX - LEA CONCURS AL ARTIȘTILOR AMATORI

JOCUL ROMÂNESC

Venind din satul Urca, din vecinătatea Turdel, 12 perechi de jucători păreau a cobori din legendă. Bărbați și femei în floarea vârstei, în sobre costume bătrânești dându-le monumentalitatea statuară, au invirtit în loc vremea străbună cu poezia vieții și prospețimea cîntecului cu ințelea de foc a jocului transilvan.

Joc de bărbați și neveste.

Joc bărbătesc flaneat de gingășia femeii prezentă în virtutea ca un pilon — puternic punct de sprijin al soțului în plină vibrație și mișcare! Din pas în pas, din salt în salt și din salt în zbor, ritmurile jocului urcanilor crescînd în intensități, se rășfrîngea în inimile spectatorilor cu nestăvilite ecouri... Dar clipa cea mai mare, cea mai adevărată, cea mai puternică, a cristallizat-o sfîrșitul suitei de jocuri. Odată cu ultimul acord al tarafului, cînd pașii s-au oprit și au izbucnit ropotele de aplauze, un gest de o frumusețe artistică zguduitoare a strecurat între admirație și entuziasm undă celui mai profund act de omenie: bărbatul și-a cuprins soața de umăr apropiînd-o în îmbrățișare de pieptul lui. Ea, supusă, și-a plecat fruntea la inima lui...

E poate omagiul cel mai puternic pe care omul i-a adus cîntecului, jocului și femeii lui.

I-am urmărit pe acești soți fericiți pînă la pierderea lor în mulțime, încercînd a-i regăsi în crîngul emoțiilor mele. I-am identificat pe rînd: Șerban Ion, cel mai vîrstnic și cel mai aprig la joc, Gligor Porcilă cu soața lui Ileana, care a împlinit sărbătorita vîrstă de 25 de ani, Vasile Popa, care ne destăinuiește izvorul jocului de pe scenă:

— Noi am adunat într-un singur joc, mai multe d-ale noastre ca Purtata, Hartagul, Românește în ponturi, Românește pe invirtite și altele. Eu joc de pe la 15 ani și am acum 32... E prima dată că sintem la un concurs în București. Ne pare bine că am putut arăta cum se joacă în județul Cluj.

— Noi în joc mai și strigăm. I-auziți, poate o să vă placă și dumneavoastră, completă răspunsul un altul:

„Mi-a făcut maica gura / Să sune ca cetera / Cetera sună pe strune / Gura mea s-aude-n lume. / Cetera-i din lemn de brad / Gura mea s-aude-n sat“.

La căciula trasă pe frunte, un semn tricolor pe partea stîngă se cheamă la Urca „mușcata la căciulă“, semn de înflorire și de tinerețe fără bătrînețe a cîntecului și jocului românesc.

Pagină realizată
de BARUȚU T. ARGHEZI

Grupul vocal al Casei de cultură din Turnu Severin — Mehedinți

Formația de dansuri a Casei de cultură Timisoara

CINTECELE GORJULUI

Cînd pleacă de-acasă la semănat ori la coasă, la tîrg ori prin lume, cîntă olteanca și olteanul cîntă — pe frunză, pe fluier, din gură ori pe arcus.

Dacă formația de fluierași cu băcițe a căminului cultural Polovragi a depănat gingașul basm al sufletului gorjan, dacă taraful sindicatului Exploatări miniere Motru a încîntat auzul cu emoționanta înșiruire de cîntece curat gorjenești, spectacolul județului n-ar fi fost pe de-a-ntregul încheiat fără intrarea în scenă a rapsodului invitor de legănări și doine străvechi, fără frunza codrului purtată-n surisul buzelor și fără omul tînr sau vîrstnic al familiei de pe Jii, Amaradia, Tismana ori Polovragi.

Meșteri ai cîntecului, gorjenii și gorjencele au dezlegat taine și au împletit busuioc și levănțică în cugetele celor care i-au ascultat cu ochii în lacrimi de bucurie.

Mama Sofia e una dintre femeile gorjence căreia cîntecul i-a dat o frumusețe a chipului tot atît de curată pe cît a glasului cald, liniștit și teribil de adînc. Venind dintr-o comună cu nume de baladă, Căpreni, „mama Sofia“ e Sofia Drăghici — 53 de ani, maică a șase copii, fiecare azi la rostul și casa lui.

— Primul meu cîntec, de mic copil, pe cînd ieșeam cu vitele, era „Mă uitai la răsărit“. Îl învățasem de la tatăl meu, Constantin Stanciu zis Diniță, care tare mai cînta frumos! Îl știau șapte sate împrejur și de la el am moștenit și învățat cîntece de cele mai vechi. Ce-mi place mai mult să cînt, e doina haiducească...

Costumul purtat de „mama Sofia“ părea ieșit din nunta Cosinzeii.

— Zuvelca și cămașa asta, cu cracă și trandafir, are mai bine de o sută de ani. Le-a purtat bunica

mea în tinerețe. Eu le port întotdeauna cînd cînt în lume.

Costum cu străluciri de stele, cu boboci de un roșu de vîlvătaie, cu țesătura lină, dîndu-i mîncii Sofia prestanța frescelor cu voievozi.

Un tînr vesel, tremurîndu-i vorba și jucîndu-i ochii în lacrimi, s-a oprit în fața ei pe cînd ieșea din sală.

— Mamă Sofia, ai cîntat mai frumos ca... dată!

Era Ion Belgun, șoferul autobuzului cu care venea Gorjul la București.

— O știu de zece ani, de cînd lucrez la I.R.T.A. Tg. Jiu. Oriunde cîntă mă duc să o ascult... Ea e mama cîntecului gorjan, maica sufletelor noastre.

Era clipa în care tresăreau din cîntec și strămoșii mei din Gorj. I-am sărutat obrații de foc acestei măicuțe purtătoare a cîntecului limpede și curat, în zilele de biruință și bucurie al celui de al 25-lea august de românești împliniri.

DIN STRĂVECHIMI, SCÎNTEIE NOUĂ

S-ar fi zis că în epoca muzicii electronice, a vitezelor fantastice și a viseelor miraculoase împlinite, comorile trecutului n-ar mai avea mîrgăritare necunoscute.

Și totuși lada de zestre spirituală a prea puțin știutului loc mehedintean, în al cărui nume tresar neștiute veacuri Stîngăceaua, ascunde,

pînă în ceasurile concursului, o extraordinară supraviețuire: fifele.

Straniu ca nume, straniu ca sunet, instrumentul e de o simplitate înspăimîntătoare: o rădăcină care vibrează! Sunetul lui are mistere și vibrația lui, împlinită cu altul scos din gîtlej, mărește ciudățenia unui cîntec și a unui strigăt care nu-i strigăt. E un fel de hăulit, o chemare anume, auzită încă și azi numai prin acest loc.

Nouă femei, ca o horă neîncheiată, au chemat din fife trecutul în prezent, tîlmăcindu-i durata în sunet suspinat. Tresărea izvorul și copita căprioarei bătea pămîntul. Suna aerul și întoarcerile ecourilor din depărtări părea că înfiripă cel dintîi semn de cîntec. Dur și totuși mlădios, aspru și totuși curgător, acest cînt primitiv întoarce seounda și milenii la vatra focului păstrat în spu-ză și la arcul cu săgeți.

Dar maxima curiozitate nu e nici acest cînt ciudat, ci fifa, ca instrument. Rădăcina cea mai bună e căutată în grădina de zarzavat, la leuștean ori prin cîmpie, la cucută. Golul rădăcinii devine sensibil tub de rezonanță! Modalitățile sonore sînt scurte, pe unison, iscînd sonorități de o valoare arhaică cel puțin egală cu opaițul dătător de lumină sau cu salba de aur a frumoașelor dacice femei.

Aspect din spectacolul prezentat de colectivul de voce al Palatului Culturii — Brașov

BRAVO ROMÂNIA! BRAVO CĂLUȘARII!

— Așa strigau la noi și ne îmbărbătau să jucăm și mai tare. Noi nu ne lăsam și jucam ca pe la noi, la Romoș! Voiam să arătăm lumii că hunedoreni! Dacă-s buni la oțel, pot să fie la fel de buni și la joc. Și toată lumea a zis că am fost cei mai buni, dară noi zicem că numai ne-am făcut datoria cum se cuvine!

Sînt călușarii din Romoș, despre care am mai vorbit în revista noastră cu prilejul fazei interjudețene a Concursului, desfășurată la Arad. Dar între timp echipa condusă de vătaful lor, Vasile Volf, a devenit internațională, spre bucuria tuturor ca și a tovarășului și prietenului lor, instructorul coregraf Vasile Chevereșan.

— Bravo România! Bravo călușarii! Așa strigau la Zagreb, la Festivalul folcloric internațional, unde s-au întrecut 11 țări. Am și defilat și am mai și jucat în alte patru localități.

— Zilele de 20—27 iulie, cînd romoșenii duceau mesajul hunedorean de artă peste hotare, rămîn o dată importantă în calendarul nostru cultural, ne spune directorul casei județene de creație, Gh. Armășescu. Nu ne rămîne decît să mai pregătim și alte echipe care să ne reprezinte cu aceeași vigoare.

Romoș! Un punct pe harta țării unde compasul istoriei închide o circumferință dacică. Un punct, atîta tot: dar un punct de foc al vîpăii spiritului românesc.